

Hensynet til sikkerhed skal imidlertid afvejes i forhold til de begrænsninger, som balanceprincippet indebærer i forhold til realkreditinstitutternes udstedelse af obligationer og andre værdipapirer. Med hjemlen til at udstede regler om balanceringen kan der bl.a. gives realkreditinstitutterne mulighed for en vis smidighed i udstedelse af realkreditobligationer uden at påføre institutterne væsentlige rente- eller likviditetsrisici. En smidig udstedelse af realkreditobligationer og andre værdipapirer kan gøre det billigere for kunder at låne i et realkreditinstitut og er samtidig en forudsætning for, at realkreditinstitutterne kan klare sig i den internationale konkurrence.

Balanceprincippet indebærer, som ovenfor beskrevet, dels en regulering af de løbende forskelle mellem ind- og udbetalinger, dels en regulering af renterisikoen. Balanceprincippet gælder over hele porteføljens løbetid.

Der skal skelnes mellem reguleringen af et betalingsunderskud henholdsvis overskud inden for balanceprincippet, idet et betalingsunderskud medfører et finansieringsbehov for realkreditinstituttet, hvorimod et betalingsoverskud risikomæssigt kun er påvirket af placeringen af overskuddet.

Likviditetsoverskuddet skal derfor kun reguleres af renterisikoen fra placeringen af overskuddet, jf. bestemmelsens *nr. 2*, og af et krav om placering af overskuddet i sikre og likvide aktiver.

Finanstilsynet vil som hidtil kunne udstede regler om balanceringen. Det er overordnet hensigten at videreføre de gældende regler.

Finanstilsynet fastsætter efter bestemmelsens *nr. 1* regler for opgørelse af og grænser for likviditetsunderskud. Likviditetsgrænserne har efter de hidtidige regler ikke fundet anvendelse for likviditetsunderskud, der modsvares af likviditetsplaceringer underlagt placeringsregler.

Grænserne for betalingsforskelle og renterisici inden for balanceprincippet udmåles på basis af tilbagediskonterede fremtidige likviditetsstrømme. Dette skyldes, at en placerings- og/eller lånerente kan have en ikke ubetydelig indflydelse på den akkumulerede betalingsforskels fremtidige størrelse.

Betalingsstrømme og renterisici i forbindelse med realkreditinstitutters anvendelse af finansielle instrumenter kan beregnes ved hjælp af finansielle modeller, således at afdækningen sker på porteføljeniveau og ikke enkeltlånsniveau.

Efter bestemmelsens *nr. 2* fastsætter Finanstilsynet regler for opgørelse af og grænser for den renterisiko, der følger af et likviditetsoverskud. Renterisikoen vil som efter den eksisterende bekendtgørelse skulle be-

regnes for en renteændring på 1 procentpoint ved parallelle og ikke-parallelle renteskift. Dette sker for at tage højde for forskellige rentestrukturudviklinger. Renterisikoen beregnes således også for modsatte renteændringer på 1 procentpoint i henholdsvis de korte og de lange renter. Da renter i forskellige valutaer kan udvikle sig forskelligt, kan der ved opgørelserne af renterisikoen ikke modregnes mellem renterisici i forskellige valutaer.

En forskel i indfrielsesvilkårene for udstedte realkreditobligationer og andre værdipapirer på den ene side og pantebreve og finansielle instrumenter på den anden side kan indebære en risiko for, at instituttet får tab.

Eksempelvis kan det give instituttet tab, hvis der ydes realkreditlån, som låntagerne kan indfri til kurs 100 (konverterbart lån), samtidig med at disse finansieres ved udstedelse af realkreditobligationer uden en sådan indfrielsesmulighed (inkonverterbare obligationer).

Hvis instituttet tilbyder låntagere med rentetilpasningslån et loft for den maksimale rente, låntageren skal betale, uanset det faktiske renteniveau på refinansieringstidspunktet, kan der opstå en lignende tabsrisiko. Denne risiko kan af instituttet afdækkes ved at indgå en optionsforretning med et pengeinstitut eller en anden finansiell virksomhed.

Finanstilsynet fastsætter efter bestemmelsens *nr. 3* regler om disse risici. Efter den eksisterende bekendtgørelse kan instituttet foretage afdækning på porteføljeniveau af finansielle kontrakter, i det omfang en sådan afdækning ikke væsentligt afviger fra en tilsvarende afdækning på enkeltlåsniveau. Institutterne vil ikke kunne finansiere konverterbare udlån ved at udstede inkonverterbare obligationer eller påtage sig andre tilsvarende konverteringsrisici inden for balanceprincippet. Institutterne vil heller ikke kunne give rentetilpasningslån med et loft for den maksimale rente, som låntageren skal betale, uden at afdække risikoen herved.

Til kapitel 4

Til § 22

Den foreslåede bestemmelse introducerer realkreditinstitutternes mulighed for at yde lån og udstede realkreditobligationer og andre værdipapirer i serier, jf. *stk. 1*, og fastslår institutternes mulighed for at begrænse hæftelsen over for obligationsindehaverne, jf. *stk. 2*. § 22 viderefører tilsvarende regler i realkreditlovens § 54.